

περατωθεισῶν δὲ τῶν σπουδῶν του καὶ κλίσιν ἔχων εἰς τὸν μονήρη βίον μετέβη κατὰ τὸ 1775 ἔτος εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος τοῦ Ἁθῶνος, καὶ γινόμενος Μοναχὸς μετωνομάσθη Νικόδημος ἀντὶ Νικόλαου Καταγινόμενος πάντοτε εἰς τὴν μετέστη τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ ἄλλων Θεολογικῶν συγγραμμάτων, ἐσχολίασε καὶ παρέφρασε μέρος αὐτῶν. Προτροπῇ δὲ τοῦ Μητροπολίτου Κηρίνου, τοῦ Ἡλιοπόλεως Λεοντίου, καὶ τοῦ διδασκάλου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου, διόρθωσε καὶ ἠτοίμασε διὰ τύπον τὰ τοῦ Ἁγίου Σιμεῶν τοῦ νίου Θεολόγου καὶ Γρηγορίου Πλαμαῆ συγγραμματα. Ἐνησχολήθη ἐπίσης μετὰ τοῦ ἐκ Δημητζάνης Ἱεροδιδασκάλου Ἀγαπίου εἰς τὴν Ἑρμηνείαν τῶν Ἱερῶν κανόνων, ἥτοι τοῦ Πηδαλίου, ὅπερ παραφθέρθεν ὑπὸ Θεοδορίτου ἐλύπησε μεγάλως τὸν Νικόδημον. Ἀπεβίωσε δὲ τὸ 1809 ἔτος ἀφήσας πολλὰ συγγραμματα χειρόγραφα, τῶν ὁποίων διάφορα ἤδη ἐτυπώθησαν, ἐν οἷς ἀποδεικνύεται ἡ μεγάλη γύμνασις καὶ ἐμπειρία ἣν εἶχε· ὁ ἱερεὺς οὗτος ἀνὴρ εἰς τὰ Θεολογικὰ καὶ Ἐκκλησιαστικὰ συγγραμματα τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ἴδε τοὺς ἀριθμοὺς 295, 324, 341, 345, 348, 358, 359, 360, 371, 382, 437, 442, 445, καὶ 454.

Ξ.

ΞΕΝΑΚΙΟΣ (Θεοφάνης). Ἐκτάγειται ἐκ τῆς γῆσου Κύπρου, καὶ ἐγεννήθη ἐν Ἡόλα (Ροῦιά) πόλει παραθαλασσίῳ τῆς Τεργέστης. Ἐπαιδεύθη δὲ τὰ ἑλληνικὰ μαθήματα ὑπὸ τοῦ περιωνίμου Θεοφίλου τοῦ Κορυδαλέως, διατρίβοντας τούτου ἐν Βενετία καὶ Πατανίῳ. Λαβὼν τὸ σχῆμα τοῦ Ἱερομονάχου ἐχρημάτισεν ἐρημέριος καὶ ἱεροκήρυξ τοῦ ἐν Βενετία νηοῦ τῶν Ὁρθοδόξων. Ἀποβιώσαστος δὲ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Φιλαδελφίας Σεβέρου, ἡ τῶν Ἑνετῶν Ἀριστοκρατικὴ Κυβέρνησις ὄχι μόνον ἐπικύρωσε τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ξενακίου εἰς τὸν χηρεῦοντα Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον, ἀλλὰ ἐδώρησε εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως χρυσοῦν σταυρὸν τῆς ἀξίας διακοσίων φλορῶν ἐπὶ τῷ ὄρει καὶ τὸν φέρωσιν οἱ κατὰ διαδοχὴν Πατριάρχαι ὡς δεῖγμα εὐνοίας πρὸς τὸ ἐν Βενετία Ἀνατολικὸν πρίμνιον των. Εἰς δὲ τὸν νεοεκλεγθέντα Ἀρχιερέα Ξενακίον παρέχώρησε τὴν αὐτὴν σύνταξιν ἣν ἐδίδεν εἰς τὸν Γαβριὴλ Σεβήρον. Ἐπιστάτητε τὴν ἐκδοσὶν δικήρων ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων, ἐν οἷς τὸ Μηνολόγιον, ἡ ἐπιγραφή τοῦ ὁποίου, ἔχουσα Ἱταλικὸν ὄφος, Βιβλίον τοῦ Ἱανουαρίου μηνός, δὲν ἐδιδόθη παρ' αὐτοῦ, διότι κατὰ

τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐσυνηθίζετο.
Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 35 καὶ 36.

Ο.

ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ (Κωνσταντῖνος, ἐξ Οἰκονόμων). Περὶ τοῦ σοφοῦ πρεσβυτέρου τούτου τῆς Ὀρθοδόξου Ανατολικῆς Ἐκκλησίας, πρώην διδασκαλοῦ τῆς Φιλολογίας κατὰ τὸ Φιλολογικὸν τῆς Σμύρνης Γυμνάσιον, νῦν δὲ μονάζωντος ἐν Ἀθήναις, θέλω ὁμιλήσει ἀρκούντως ἐν τῷ Β' μέρει τοῦ παρόντος Καταλόγου. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 299, 420 καὶ 425.

Π.

ΠΑΓΚΑΛΟΣ (Σωφρόνιος). Ἐπίσκοπος Κυθέρων. Εἰς τῶν λογίων κληρικῶν τῆς ΙΗ' ἑκατοντατηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 191.

ΠΑΪΣΙΟΣ (Μικρός), ἐξ Ἰωαννίνων ἱερομόναχος. Εἰς τῶν λογίων κληρικῶν ἀκμασάντων περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΙ' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 284.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ἢ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗΣ ὁ μέγας Διερχμενὺς τῆς Ὀθωμανικῆς Ἐπικρατείας. Ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὴν ΙΖ' ἑκατονταετ. καὶ ἡ ἐπωνυμία τῆς οἰκογενείας του ἦτο Νικουσίος. Εἰδημονέστατος τῆς Ἑλληνικῆς τε Λατινικῆς, καὶ Ἀραβικῆς γλώσσης, ἦτον ἐγκρατής καὶ διαφόρων Εὐρωπαϊκῶν

διαλέκτων. ἐφάνη δὲ μαθηματικὸς καὶ ἄριστος ἀστρονόμος ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπιστολῆς τοῦ περιφρήτου Ἀθανασίου Κυρκέρου, καὶ τῆς ἀπαντήσεώς του περὶ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ὀδελίσκου. Κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κρήτης ἐπέλεξε τὰ μέγιστα τὸ γένος του ἐνεκὰ τῆς ἐπιρροῆς του εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ μεγάλου Βεζύρη Κιουπρουλή, ὅστις παρεχώρησεν εἰς αὐτὸν, ὡς δῆγμα εὐχαριστήσεως τῆς ὑπηρεσίας του, τὸ δημόσιον εἰσόδημα τῆς νήσου Μυκόνου. Ἐδειξε μέγαν πολιτικὸν νοῦν εἰς τὰς διπλωματικὰς διαπραγματεύσεις τῆς Ἰψηλῆς Πύλης μετὰ τὰς Εὐρωπαϊκὰς δυνάμεις, προπάντων δὲ μετὰ τὴν Αὐστρίαν. Ἡ δὲ Ἀριστοκρατικὴ Κυβέρνησις τῆς Γένοβας τὸν ἐτίμησε μετὰ τὸν βαθμὸν εὐγενοῦς τῆς πόλεως ταύτης πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς συνδρομῆς του εἰς τὸν Πρέσβυν τῆς Μαρχέσιον Δουράτζο. Ἀπεβίωσε δὲ τὴν 2 Ὀκτωβρίου 1673 μετὰ εἰκοσιπέντε ἐτῶν ὑπηρεσίαν. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 102.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ὁ Σινωπεύς Ἐγεννήθη ἐν τῇ παραθλασσίᾳ πόλει τῆς Μαύρης Θαλάσσης Σινώπῃ περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος ἐκ γονέων μετρίας καταστάσεως. Ὁ πατὴρ του ὠνομάζετο Γαβριήλ, καὶ ἦτον ἀγράμματος. Αὐτὸς δὲ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἔδειξε μεγάλην κλίσιν εἰς τὰ γράμματα,

ἀναγινώσκων ἀδιακόπως πᾶν βιβλίον ὅπερ ἐτύγγανεν εἰς τὰς χεῖράς του. Πλὴν δὲν ἐδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τι ἀνεγίνωσκεν, διότι δὲν εἶχε μελετήσῃ τὴν Γραμματικὴν, μὴ ὑπαρχούσης ἐν Σινώπῃ οὔτε αὐτῆς οὔτε διδασκάλου Ἑλληνικοῦ. Καὶ ἦτον ἀναγκασμένος νὰ ἐρωτᾷ τὸν μὲν καὶ τὸν δὲ περὶ τοῦ νοήματος τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀναγινωσκομένων. Ἐλθόντος δὲ διδασκάλου τινός, τ' ὄνομα Θεόδωρος, ἐκ Τραπεζούντος διὰ τὰ τέκνα ἐνός τῶν πλουσιωτέρων τῆς Σινώπης, ὁ Παναγιώτης παντοίοις τρόποις ἐπροσπάθησε νὰ λάβῃ τὴν φιλίαν τοῦ διδασκάλου τούτου, τὸν ὁποῖον ἐπισκέπτετο πᾶσαν ἡμέραν τὸ πρωτὶ, ὠφελοῦμενος οὐκ ὀλίγον ἐκ τῆς συναναστροφῆς ταύτης. Μετὰ μῆνας τινὰς ἀνεχώρησεν ὁ διδάσκαλος, καὶ ὁ νέος Παναγιώτης ἐδανείσθη ἐξ' ἐνός συμμαθητοῦ του περικοπὴν τινὰ τῆς Ἰλιάδος μετὰ ἐξηγήσεως καὶ σημειωμάτων χειρογράφων, καὶ ὡς ἔλαρος διψῶσα ἐπροσπάθει μὲ τὴν συνεχῆ ἀνάγνωσιν αὐτῆς νὰ σῶσῃ τὴν φλόγαν τῆς ἄκρας ἐπιθυμίας του πρὸς τὰ γράμματα. Πλὴν αὕτη μᾶλλον κῦζανεν ἡμέραν παρ' ἡμέραν διὸ μαθὼν ἐξ ἐνός συγγενοῦς του ὅτι ἐν Κωνσταντινουπόλει μόνον ἐδιδάσκοντο οἱ νέοι, ἐζήτησε παρὰ τοῦ πατρὸς του δέκα φλωρία χρυσᾶ ἐπὶ προφάσει ἀγορᾶς ἐμπορευμάτων, καὶ ἀμέσως μετέβη

ἐν τῇ ῤηθείῃ μεγαλουπόλει. Παρησιασθεὶς δὲ εἰς τὸν Σχολάρχην τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ὀνόματι Γεράσιμος ἔτυχε καλῆς ὑποδοχῆς παρὰ τούτου εἰκάζοντος ἐκ τῆς νεαρᾶς ἡλικίας του, ἐκ τῶν ἐνδυμάτων του, καὶ ἐκ τῆς μεγάλης ἀποστάσεως τῆς πατρίδος του ὅτι ὁ Παναγιώτης ἦτον εὐκατάστατος, διὸ ἐπρόσφερεν εἰς αὐτὸν τὴν ἰδίαν του οἰκίαν. Πλὴν ἐκ τῆς παρατηρήσεως ὅτε ὁ νέος οὗτος ἐκοπίαζε πολὺ, ἐθέφετο ὀλίγον, καὶ ἔζη πολὺ λιτῶς, ἐνόησεν ὅτι ἦτο μαθητὴς πτωχῆς. Τότε τὸν παρέδωκεν εἰς τινὰ Κωνσταντινουπολίτην ζητοῦντα διδάσκαλον διὰ τοὺς υἱοὺς του, ἀλλὰ εὐχαρίστως τὸν ἐδέχετο εἰς τὴν οἰκίαν του πρὸς αὐξάνειν τῶν γνώσεών του. Παρελθόντων δὲ πέντε ἐτῶν ἐβουλεύθη νὰ γίνῃ εἰς τῶν γραφῶν τοῦ Διερχομένου τῆς Ἰψηλῆς Πύλης Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου, ἡ παιδεία τοῦ ὁποίου ἦτο πασίγνωστος. Ταχέως δὲ μετεκίνησεν, ἐπειδὴ ἔζη ζωὴν μᾶλλον δούλου παρὰ Γραβέως· καὶ μετὰ δύο ἔτη ἠλευθέρωθη πρὸς πωλητόμενος ὅτι ἐλάβεν ἐκ τοῦ πατρὸς τοῦ ἐπιστολὴν δι' ἧς τὸν ἀνεκάλει ἐν τῇ πατρίδι του. Μετέβη ἀντὶ εἰς Βουκουρέστιον καὶ ἤκουσε μαθήματα τῆς Λογικῆς παρὰ τοῦ ἐκεῖ σχολάρχου Σεβαστοῦ Τραπεζούντιου. Ὁ δὲ τυπογράφος Ἀνθίμος ἐξ Ἰβηρίας τὸν ἐμίσησε

σεν ὡς διορθωτὴν τοῦ Ἀνθολογίου, καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας τῆς Πίστεως. Ὁ Φαβρίκιος ὁμιλοῦν, ἐν τῇ Ἑλληνικῇ του Βιβλιοθήκῃ, Βιβλ. Ε', περὶ τοῦ Ἀνθολογίου τούτου, ὀνομάζει τὸν Παναγιώτην *Μοραχόν*, ἐνῶ ἦτο κοσμικός, ἐκ συγγένειας βεβαίως τοῦ ἐκδότου ἢ τοῦ τυπογράφου αὐτοῦ ὄντων καὶ τῶν δύο ἱερομονάχων. Μὴ εὐχαριστηθεὶς ὁμοίως εἰς τὰ μαθήματα τοῦ Σεβαστοῦ Τραπεζουντίου ἐπανήλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν με σκοπὸν νὰ διατριψῇ αὐτοθετὸ ἐπίλοιπον τοῦ βίου του. Ἐπισκομμένων δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει δύο Γερμανῶν ἐκ τῆς Σαζωνίας πρὸς ἀναζήτησιν Ὁμοίου Ἑλληνοσ, καὶ συμφιλιοθέντων μετὸν Παναγιώτην, ἐδέχθη οὗτος τὴν πρότασιν των νὰ μεταβῇ εἰς Ἄλην δαπάναις αὐτῶν, καὶ με μισθὸν οὐκ ὀλίγον ἐτίθειον. Φθάσας δὲ εἰς Βενετίαν, καὶ ἐπισκεφθεὶς τὸν ἐκεῖ Ἀρχιερεῖα Φιλαδέλφειος Μελέτιον Τυπάλδον, εἶπε πρὸς τούτον τὸν σκοπὸν τῆς ὁδοιπορίας του. Ὁ δὲ ἀνάξιος οὗτος Ἀρχιερεὺς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀναγνωρίσας ἤδη τὸ Παπικὸν δόγμα, ὅχι μόνον ἀπέτρεψε τὸν Παναγιώτην νὰ ὑπάγῃ εἰς Σαζωνίαν μήπως γίνῃ αἰρετικός, ἀλλὰ τὸν ἐμόλυνε μετὸν Παπολατρεῖν του. Ὁ Παναγιώτης λοιπὸν ἀδυνατοῦ νοδῶν ἐπέστρεψεν εἰς τὸν ἔμπορον, παρὰ τῷ ὁποίῳ

ἦτο συστημένος ἀπὸ τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει Σαζωνας, τὰ χρήματα τῆς ὁδοιπορίας του καὶ ἔμεινεν ἐν Βενετίᾳ ζῶν δαπάναις τοῦ Ἀρχιερέως Τυπάλδου. Μετὰ παρέλευσιν δύο ἐτῶν ἔγινεν ἐνεργείᾳ αὐτοῦ ὑπότροπος καὶ διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης τοῦ ἐν Παταδίῳ Κοττουριανοῦ Φροντιστηρίου. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐργάσθη ἐν μέρει εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ Ἑτυμολογικοῦ ὑπὸ τοῦ τυπογράφου Βόρτολι. Σχετισθεὶς δὲ ἐν τῇ πόρει ταύτῃ μετὸν ἐκ Πάρου εὐγενῆ νέον Γεώργιον Κουδέλην, ὁ Παναγιώτης ἐπέδωκεν εἰς τὰς ἡμερουσίας παρακλήσεις του νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πατρίδα του ὡς σύνοικον, καὶ συμβίωτόν του. Ἀναχωρήσας λοιπὸν διὰ τὴν ῥηθείσαν νῆσον, καὶ φθάσας εἰς Ζάκυνθον, πολῖται τινὲς τῆς νήσου ταύτης τὸν ἔλαβον ὡς ἰδιαίτερον διδάσκαλόν των, ἀν καὶ ἐγνώριζον ὅτι ἡ ἐκεῖ διαμονὴ τοῦ Παναγιώτου ἦτο πολὺ βραχεία. Ἡμέραν δὲ τινὰ προσκληθεὶς πρὸς διασκέδασιν εἰς τὴν ἐσοχὴν, καὶ εἰσερχόμενος ἐν τῷ ἐκεῖ ναῷ ἐτόλμησε νὰ ὑπομειδιάσῃ θεωρῶν τὴν εἰκόνα Μάρκου τοῦ Ἐφέτου μεταξὺ τῶν ἱερῶν εἰκόνων τοῦ ἐν Ἀγίοις Ἀθανασίου καὶ Βασιλείου. Τοῦτο ἰδὼν ὁ ἐφημέριος ἐδίωξεν ἐκ τοῦ ναοῦ τὸν Παναγιώτην ὡς Λατινόφρονα, καὶ ἀνήγγειλέ τὴν πράξιν του εἰς ὅλην τὴν πόλιν

οπου ἐφημίζτο ὡς σοφός διδάσκαλος, καὶ ὑπερασπιστὴς τῆς Ὀρθοδοξίας. Διὸ ἠναγκάσθη ν' ἀναχωρήσῃ ἀμέσως διὰ τὸ Ναύπλιον, ἵνα μεταβῇ εἰς Πάρον. Πραθὼν δὲ εἰς τὴν ἀριξίν του ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὅτι ὁ πατήρ του φίλου του Κοινδύλη πρὸ ὀλίγου ἐκαρτομήθη ὑπὸ τοῦ Καπετὰν Πασιά Τζανούμ. Χοιζᾶ μετέβαλε σκοπὸν καὶ ἤρχισε νὰ διδάξῃ τὸ Δυτικὸν Δόγμα εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς τῆς πόλεως Ναυπλίου τότε διοικουμένης ὑπὸ Ἑνετῶν, ἀλλὰ ἐκινδύνευσε τὰ μέγιστα. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Βενετίαν, καὶ νὰ χειροτονηθῇ ἱερεὺς ὑπὸ τοῦ Παπολάτρου Ἀρχιερέως Τυπάλδου, ὅστις εἰς τὸ πείσμα τῶν Ὀρθοδόξων ἐδιόρισε αὐτὸν ἐφημέριον τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Τυπάλδου ὁ Παναγιώτης ἠναγκάσθη ν' ἀφήσῃ τὴν ἐφημερίαν του, καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Βερώνην ὅπου ἔτυχε καλῆς ὑποδοχῆς ὑπὸ τοῦ περιωνύμου λογίου ἀνδρός Μαρκεδίου Σκιπίωνος Μαρέη, διδασκῶν τὰ Ἑλληνικά. Κατὰ τὸ 1720 ἔτος μεταβάντος τοῦ προστάτου του Μαρῆ εἰς Φλωρεντίαν ὁ Παναγιώτης προσεκλήθη νὰ διδάξῃ τὰ Ἑλληνικά εἰς Βριξίαν ὑπὸ τοῦ Ἀββᾶ Γερμπίλλη, ὅστις δι' αὐτοῦ δαπάναις τὸν διετήρησεν ἐν τῇ οἰκίᾳ του. Μετ' οὐ πολὺ ἐδιόριθη διδάσκαλος τοῦ ἐκεῖ Ἐκ-

κλησιαστικοῦ φροντιστηρίου, ὅπου καὶ ἀπεβίωσε κατὰ τὸ 1735 μὲ φήμην σοφοῦ Ἑλληνοσ. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 127 καὶ 131.

ΠΑΠΑΣ (Ἰωάννης). Πελοποννήσιος ἐκ τῆς πόλεως Νεοκάστρου. Εἰς τῶν λογίων τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 117.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ, Πελοποννήσιος Ἱεροδιάκονος καὶ διδάσκαλος τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν τῷ Μεγάλῳ Σπηλαίῳ. Ἔζη περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 234.

ΠΑΡΙΟΣ. Ἴδε ΛΘΑΝΑΣΙΟΣ.

ΠΑΣΧΑΛΗΣ (Νικηφόρος). Κερκυραῖος, Ἱερομόναχος. Εἰς τῶν λογίων κληρικῶν ἀκμασάντων περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος. Ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ ἐν Βενετίᾳ Φλαγκινιανοῦ φροντιστηρίου, καὶ ἐνησχολήθη πρὸ πάντων εἰς τὴν διόρθωσιν τῶν ἐκεῖ τυπωθέντων Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 29, 42, 44, 45, 46, 47 59, 60, καὶ 105.

ΠΑΥΛΟΣ Μοναχὸς Ἀγιορείτης, ἐπικαλούμενος Εὐεργετικός ὡς κτίτωρ τῆς Μονῆς τῆς Θεοτόκου τῆς Εὐεργετίδος. Εἰς τῶν λογίων κληρικῶν τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 304.

ΠΑΧΩΜΙΟΣ ἐκ τῆς πόλεως Φυρνάσου. Ἱερομόναχος. Εἰς τῶν

λογίων κληρικῶν ἀκμασάντων
περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΗ' ἑκατον-
ταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν
389.

ΠΗΓΑΣ (Μελέτιος). Ἐγεν-
νήθη ἐν Κρήτῃ ἐξ εὐπατριδῶν
τῆς μητροπόλεως τῆς νήσου
ταύτης, καὶ ἐμαθήτευσε, παρὰ
τινι ἱερομονάχῳ Βλαστῷ, τὰ
Ἑλληνικὰ καὶ Λατινικὰ στοι-
χειώδη μαθήματα. Πρὸς ἀπο-
περάτωσιν δὲ τῶν μαθημάτων
του μετέβη εἰς Βενετίαν καὶ
εἰς Παταύιον, καὶ ἀκροατῆς ἔ-
γινε τοῦ Ἰακώβου Ζαβαρέλλα
εἰς τὰ τῆς Λογικῆς μαθήματα,
σπουδάζων συγχρόνως καὶ τὴν
Ἰατρικὴν. Μαθὼν ὁμῶς ὅτι ἵνα
λάβῃ τὸν βαθμὸν τοῦ διδάκτο-
ρος αὐτῆς ὄφειλε νὰ κάμῃ ὁ-
μολογίαν τῆς Λατινικῆς Πί-
στεως, καὶ ὡς ἐκ τούτου ὀργι-
σθεὶς, ἀνεχώρησεν ἀμέσως διὰ
τὴν πατρίδα του, ὅπου ἐμόνα-
σεν ἐν τῷ κοινοβίῳ τοῦ Ἀγγα-
ραθενῶ. Λαβὼν τὸ σχῆμα τοῦ
ἱερομονάχου. Μεταβάντων δὲ
εἰς Ἀλεξάνδρειαν τοῦ ἡγου-
μένου Συλθέστρου, ἔγινεν ὁ Με-
λέτιος τοποτηρητῆς αὐτοῦ· ἀλ-
λὰ ἐλθὼν εἰς ἔριδα μὲ τὸν
Ἀρχιεπίσκοπον τῶν Δυτικῶν,
ὑποκειμένης τότε τῆς Κρήτης
εἰς τὴν Ἑνετικὴν Κυβέρνησιν,
ἔδιόθη νὰ ἀναχωρήσῃ καὶ νὰ
μεταβῇ εἰς Ἀλεξάνδρειαν παρὰ
τῷ Πατριάρχῃ Συλθέστρῳ ὅστις
τὸν ἐχειροτόνησεν Ἀρχιεπίσκο-
Κυρήνης. Μετ' ὀλίγον δὲ πα-
ραιτηθέντος τοῦ Συλθέστρου ἐκ

τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου οἱ
πρεσβύτεροι καὶ οἱ λαοὶ τῶν ἐ-
παρχιῶν ἐκείνων ἐψήφισαν τὸν
Μελέτιον διάδοχον αὐτοῦ περὶ
τὰ τέλη τοῦ 1590 ἔτους. Ἐκ-
τοτε το κατὰ Λατίνων μίσος
του ἐφάνη εἰς ὅλας του τὰς
πράξεις, εἰς τὰ πονήματά του,
καὶ εἰς τὰς ἐπιστολάς του πρὸς
Βασίλειον Κιέζην τῶν Ῥώσων,
καὶ πρὸς τοὺς ἐν Πολωνίᾳ Ἑλ-
ληνας καὶ πρὸς τοὺς ἐν Χίῳ
διάχοντας. Μετὰ δὲ τὴν πε-
ριοδίαν του εἰς Βουλγαρίαν καὶ
Βεσαρβίαν, ἐπανῆλθεν εἰς Ἀ-
λεξάνδρειαν, καὶ ἀπεβίωσε κα-
τὰ τὸ 1620 ἔτος. Ἴδου δὲ τι
ἀναφέρει περὶ αὐτοῦ ὁ Φαβρί-
κιος ἐν τῇ Ἑλλην. Βιβλιοθ.
ἐκδοσις Harles ἐν τῷ XI Τό-
μῳ, σελ. 475. Meletius Piga
Alexandrinus patriarcha et
Cpolitanae sedis vacantis cir-
ca annum 1599. τοποτηρη-
τῆς. Latinoꝝum acris ad-
versarius. Is est, quem im-
pense laudavit in Itinera-
rio Constantinopolitano suo
Georgius Douza, et eius
eruditionem non uno loco
commendat. Erat Creta o-
riundus, iuvenisque in Ita-
liam studiorum causa profe-
ctus. Patavii cursum acade-
micum perfecerat. ut frequ-
enter factum a Cretensibus
Graecis feit. quum ea insu-
la esset sub Venetorum po-
testate. In patriam reversus,
monasticum habitum acce-

pit, quumque Alexandriam venisset, a Sylvestro, tunc patriarcha, sacerdos ordinatus est, et postea sedia illius protosyncellus ante annum 1582 designatus est. Extat in Turco-Graecia epistola Crusii eodem anno ad illum protosyncellum scripta. Sylvestro postquam is suum diem obiisset, successor electus est, et, si, Meletio Syrigo, credimus, pietate et doctrina, gregisque regendi peritia, magnam inter suos laudem consequutus est. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 21, 23, καὶ 51.

ΠΙΕΡΙΣ (Μαρῖνος.) Κερκυραῖος καὶ εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν ἀκμασάντων περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 153.

ΠΟΥΝΙΑΔΗΣ ἢ ΜΠΟΥΝΙΑΔΗΣ (Ἐμμανουὴλ Ζάνες). Ῥυθύμνειος ἐκ τῆς νήτου Κρήτης. Ὀνομάζετο, πρὶν χειροτονηθῆ ἐν Βενετίᾳ ἱερεὺς, Μαρῖνος. Ἐφημέριος δὲ διορισθεὶς, ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερέως Φιλαδέλφειας Ξενακίου, τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἐν Βενετίᾳ, ἐζωγράφησεν ἐν αὐτῷ τὰς στήλας τοῦ θυσιαστηρίου καὶ τὴν ὠραίαν Πύλην, περὶ τὸ 1664, καὶ 1686 ἔτος. Αἱ ζωγραφίαι αὗται ἐκτιμῆθησαν ἀρκούντως ἀπὸ τοὺς ἐν τῇ περιφῆμῳ πόλει ταύτῃ τῆς Ἰταλίας διδασκάλους, καὶ ἔνεκα

τούτου ἀριθμεῖται μετὰ τῶν ἀξιολόγων εἰκονογράφων τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος. εἶναι δὲ καὶ εἰς τῶν λογίων κληρικῶν ἀκμασάντων κατὰ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἑκατονταετηρίδα. Ἄφησεν εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Φλαγκινιανοῦ Φροντιστηρίου διάφορα χειρόγραφα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξεδόθη ἐν μετὰ τὸν θάνατόν του. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 99, 108, καὶ 427.

ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ. Πελοποννήσιος Μεγασπηλαιώτης, ἱεροδιδάσκαλος. Εἰς τῶν λογίων κληρικῶν τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 293 καὶ 333.

ΠΡΟΣΣΑΛΕΝΤΗΣ (Φραγκίσκος). Ἐγεννήθη ἐν Κερκύρᾳ περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος, ὅπου ἐχειροτονήθη καὶ ἱεροδιάκονος. Ἦτο δὲ εἰκοσιπενταετῆς ὅτε μετέβη εἰς τὸ ἐν Βρετανίᾳ Ἑλληνικὸν Φροντιστήριον τοῦ ὁποίου ἦτο διδάσκαλος ὁ Βενιαμὶν Οὐδρῶφ, καὶ εὗρισκετο ἐν Ὁξωνίᾳ, ἵνα γίνῃ ἀκροκτῆς τούτου. Ἀλλὰ ἡ διδασκαλία του οὕσα αἰρετικὴ, ἐξελέχθη πικρῶς ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ Προσσαλέντου, ἐκδόσαντος τὸ πόνημά του ἐν Ἀμσελοδαμίῳ. Ἴδε τὸν Ἀριθ. 150.

ΠΩΠΑΣ (Ἀναστασιος). Ἐγεννήθη ἐν Ἰωαννίνοις. Εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν ἀκμασάντων περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 211.

Ρ.

ΡΑΡΤΟΥΡΟΣ (*Ἀλέξιος*).
Ἐγεννήθη περί τὰς ἀρχὰς τῆς
ΙΣΤ' ἑκατονταετηρίδος ἐν Κερ-
κύρα, ὅπου ἐχειροτονήθη ἱερεὺς.
Ἐχρημάτισε δὲ χαρτοφύλαξ τῆς
ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ Μητροπό-
λεως, καὶ ἐπαγγέλλετο τὸν ἱε-
ροκέρυκα. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 12.

ΡΑΦΛΗΑ Μοναχὸς Καυσο-
κλυβήτης. Ἐἷς τῶν λογίων
κληρικῶν τῆς ΙΗ' ἑκατονταετη-
ρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 290.

ΡΕΝΤΗΣ (*Ἀνδρέας*) (α). Ἐ-
γεννήθη ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ ἐκ
Γραικο-λατίνων γονέων, παρὰ
τῶν ὁποίων ἐστάλη εἰς Ῥώμην
νὰ περὶθευθῇ ἐν τῷ Ἑλληνικῷ
Φροντιστηρίῳ τοῦ ἀγίου Ἀθα-
νασίου. Ἀποπερατωθεῖσάν δὲ
τῶν σπουδῶν του κατετάχθη εἰς
τὸ Τάγμα τῶν Ἰησουϊτῶν, περὶ
τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΖ' ἑκατονταε-
τηρίδος. Ἐγράψεν εἰς χυδαίαν
γλῶσσαν ἧς κἀμουν χρῆσιν οἱ
Δυτικοὶ Μισσιονάριοι, ἧγουν οἱ
Ἱεραπόστολοί των. Ἴδε τὸν Ἀ-
ριθμὸν 58.

ΡΟΔΙΝΟΣ (*Νεόφυτος*)· ἐκ
Ποταμίων τῆς Κύπρου. Ἐγεν-

(α) Ὁ τελευταῖος ἱστοριογράφος
τῆς νήσου Χίου Ἀλέξανδρος Βλα-
στός δὲν ἀναφέρει παντάπασιν τὸ ὄ-
νομα τοῦ λογίου τούτου κληρικοῦ·
κἀμνει ὁμῶς μνείαν Θεοδώρου
Ῥέντη τινός, συγγενοῦς ἴσως
αὐτοῦ περὶ οὗ λόγος, διδασκάλου τῆς
Ἑλληνικῆς, ἀκμάσαντος εἰς Ταυρί-
ον καὶ ἔπειτα ἐν Ῥώμῃ, ὅπου ἀ-
καθίωσε. Ἴδε Τομ. Β' σελ. 79.

νήθη περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΣΤ' ἑκα-
τονταετηρίδος καὶ ἐκ νεαρᾶς ἡ-
λικίας ἐστάλη ἀπὸ τοῦς γονεῖς
του εἰς Ῥώμην νὰ διδαχθῇ ἐν
τῷ ἐκεῖ Ἑλληνικῷ Φροντιστη-
ρίῳ. Μετὰ ταῦτα ἀπῆλθεν εἰς
τὸ ἐν Ἰσπανίᾳ Πανεπιστήμιον
τῆς Σαλαμάνκας ὅπου ἐδιδάχθη
τὴν Θεολογίαν. Ἀπὸ τὴν Ἰ-
σπανίαν δὲ μετέβη εἰς Πολω-
νίαν, καὶ αὐτόθι ἐχειροτονήθη
ἱερεὺς παρὰ τοῦ Ἀρχιερέως
τῶν ἐκεῖ Γραικο-Οὐνίτων. Διε-
τάχθη τότε παρὰ τῆς Προπα-
γάδας τῆς Ῥώμης νὰ περιη-
γηθῇ τὴν Μακεδονίαν καὶ ἄλλα
μέρη τῆς Ἀνατολῆς καὶ διδάξῃ
εἰς τοὺς ἐκεῖ λαοὺς τὰς ἀρχὰς
τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας. Οἱ Ὀρ-
θόδοξοι ὅμως Χριστιανοὶ δὲν ἔ-
δωσαν οὐδεμίαν ἀκρόασιν εἰς
τὰς διδασχὰς του, μάλιστα ἐκ-
λαφίσθη παρ' ἐνός Ἀρχιεπι-
σκοποῦ. Ἀποτυχὼν ἐπανῆλθεν
εἰς Ἰταλίαν καὶ ἔλαβε τὴν ἐφη-
μερίαν πρῶτον τῆς ἐν Λέτσε
(Lecce) Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας
καὶ δεύτερον τῆς ἐν Νεαπόλεως
διότι καὶ αἱ δύο Ἐκκλησίαι αὐ-
τῆ ἀνεγνώριζον τὸν Πάπαν.
Ἐδίδασκε συγχρόνως εἰς τὰ ἐ-
κεῖ δημοτικὰ σχολεῖα τὰ Ἑλλη-
νικὰ. Ἡ δὲ Προπαγάδα τῆς
Ῥώμης τὸν διέταξε ἐκ δευτέ-
ρου ν' ἀναλάβῃ τὴν διδασκα-
λίαν τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ
τὰς ἀρχὰς τοῦ Πάπα εἰς Χει-
μάριον τῆς Ἀλβανίας. Διέτρι-
ψεν ἐκεῖ ὀκτῶ ἔτη· ἀλλὰ μὴ
δυναμμένος πλέον ν' ἀνθέξῃ εἰς

τὰ πάθη τῆς προβεβηκυίας ἡλικίας του ἔλαβε τὴν ἀδειαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ῥώμην, ὅπου ἀπεβίωσε μετὰ πρὲλευσιν ὀλίγων ἐτῶν. Ὁρλουμένος δὲ τῆς ἐκεῖ ἀτυχίας του ἐνησχολήθη εἰς τὴν σύνταξιν διαφόρων Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων κατὰ τὴν τότε ὀμιλουμένην Γραικικὴν διαλεκτὸν, κατεῖχε τὴν Ἀστυνικὴν μετάφρασιν Ἑλληνικῶν Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων τινῶν. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 61, 65, 67, 69, 70 καὶ 79. Ἐκτός δὲ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ποιημάτων τούτων ὁ Ῥοδινὸς ἐξέδωκε καὶ τὸ ἐρεξῆς.

• Περὶ ἡρώων, στρατηγῶν,
• φιλοσόφων, ἁγίων καὶ ἄλλων
• ὀνομαστῶν ἀνθρώπων ὅπου
• εὐγέκασιν ἀπὸ τὸ νηεὶ τῆς
• Κύπρου. Ἐτυπώθη ἐν Ῥώμῃ
• παρὰ τῷ Μισκάρδῳ ἔτει τοῦ
• Χριστοῦ γεννήσεως α' χ' ν θ.
• εἰς — 12ον. »

ΡΟΔΙΟΣ (Κελεσιτῆς). Ἄνθρωπος λόγιος τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 336.

ΡΥΣΙΟΣ (Διαμαντῆς). Ἐγεννήθη ἐν Σμύρνῃ περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος. Ἦτο πατὴρ τῆς μητρὸς τοῦ περιηγητοῦ Ἀδαμαντίου Κοραῆ. Οὗτος δὲ ἰδοὺ τί λέγει ἐν τῇ βιογραφίᾳ του, (σελ. 12. Παρισ. 1833) περὶ τοῦ ἐκ μητρὸς πατρὸς του. « Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μὲ παραδώσῃ εἰς χεῖρας Ἑσουλῶν ὁ Ἀδαμάντιος Ῥύσιος, ὅστις ἐσύνταξε ποίημα

αὐτόκληρον διὰ στίχων Ἰαμβικῶν κατὰ τῶν καταχρήσεων τοῦ Παπισμοῦ . . . καὶ ἐφρόντισε νὰ τυπωθῇ διὰ νὰ εἴη τὸ μισθὸν δωρεάν εἰς τοὺς ὁμογενεῖς του κατὰ τῆς πατρικῆς μανίας φάρμακον; » Προηγουμένως εἶχεν ἐκδώσει ἄγωνίμως τὸ ἐφεξῆς πόνημα. *Λιτὴ Ναυτικὴ ἐσπερινὴ καὶ ἑσθινὴ εἰς χρῆσιν ναυτικῶν.* Ἐνετίηται ἀψλή. παρὰ Ἀντωνίου τῷ Βόρτολι 1738, εἰς 4ον. Ἀπεβίωσεν ἐν Σμύρνῃ τὸ 1747 ἔτος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 200.

ΡΩΜΑΝΙΤΗΣ (Ἐμμανοῦλ). Κρητῆς. Ἄνθρωπος λόγιος τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος. Μετέφρασεν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ δύο ἀσκητικὰ βιβλία. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 186 καὶ 187.

Σ.

ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ (Κωνσταντῆς). Ἐγεννήθη ἐν Ἀρτῇ περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 415.

ΣΕΡΑΦΕΙΜ ἐκ Μιτυλήνης, Ἰερομόναχος. Εἰς τῶν λογίων κληρικῶν τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος. Εὐρισκόμενος ἐν Λονδίῳ ἐδιόρθωσε τὴν μετάφρασιν τῆς Καινῆς Διαθήκης ὑπὸ τοῦ Ἱερομονάχου Μαξίμου τοῦ Καλλιουπολίτου πρότερον τυπωθεῖσαν. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὁμῶς τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ἀπεδοκίμασε τὴν μετάφρασιν ταύτην.

καὶ τὴν ἐρύψεν εἰς τὸ πῦρ τὸ 1701, ἐν ἔτος δηλαδὴ μετὰ τὴν τύπωσιν αὐτῆς. Ἴδε τὸν Ἄριθ. μὸν 139.

ΣΕΡΑΦΕΙΜ ἀπὸ Ποσειδίων. Ἐἷς τῶν λογίων κληρικῶν ἀκμασάντων κατὰ τὴν ΙΙ' ἑκτονταετηρίδα. Ἐχρημάτισε Πρωτοσύγκελος τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Κύκκου ἐν Κύπρῳ καὶ μετὰ ταῦτα Μητροπολίτης Ἀγκύρας. Μετέφρασε διάφορα Ἐκκλησιαστικὰ βιβλία εἰς Τουρκικὴν γλῶσσαν μὲ στοιχεῖα Ἑλληνικὰ πρὸς χρῆσιν τῶν λεγομένων Καραμανλίδων. Συνέταξε λόγους ἠθικοὺς καὶ ἐπιστάτησεν εἰς τὴν ἐκδύσιν διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων. Ἴδε τοὺς Ἄριθμοὺς 213, 219, 220 καὶ 221.

ΣΚΟΡΔΙΑΗΣ (Μακάριος). Κρής, Ἱεροδιάκονος. Ἐἷς τῶν λογίων κληρικῶν τῆς ΙΗ' ἑκτονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἄριθμὸν 319.

ΣΚΟΡΔΥΛΙΟΣ (Ζαχαρίας). Ἐπωνομάζετο *Μαραφάραι*, καὶ ἐγεννήθη ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, ὅπου ἐχειροτονήθη Ἱερεὺς. Ἐζηπερὶ τὰ μέσα τῆς ΙΣΓ' ἑκτονταετηρίδος. Ἦτο δὲ ἐφημέριος τοῦ ἐν Βενετίᾳ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, καὶ ἐπίτροπος αὐτόθι τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχοῦ. Ἴδε τοὺς ἀριθμοὺς 13, 16 καὶ τὴν Σημείωσιν τοῦ Ἄριθμοῦ τούτου.

ΣΚΟΥΦΟΣ (Φραγκίσκος). Κρής ἐκ τῆς πόλεως Κυδωνίας.

Ἐκ νεότητος τοῦ ηλικίης μετέβη εἰς Βενετίαν, ὅπου ἐχειροτονήθη Ἱερεὺς μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του εἰς τὰ φιλοσοφικὰ καὶ Θεολογικὰ, τῶν ὁποίων ἀνεδείχθη διδάκτωρ. Ἐχρημάτισε δὲ διδάσκαλος τούτων ἐν τῷ Φλαγκινιανῷ Φροντιστηρίῳ, καὶ ἐτιμῆθη ὑπὸ τοῦ Κερκύρας Ἀρχιεπισκόπου τῶν Δυτικῶν Βαλκανίων, μὲ τίτλον Τοποτηρητοῦ αὐτοῦ ἐν Βενετίᾳ, ἐπειδὴ ὁ Σκούφος ἦτο Γραικο-Οὐνίτος, βιασμένοι ὄντες οἱ Ὀρθόδοξοι νὰ λέγωνται τοιοῦτοι ἕνεκα τῶν πολιτικῶν τότε περιστάσεων. Ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ Ἠλία Μηνιάτου, ὅστις οὐκ ὀλίγον ὠφελήθη ἐκ τοῦ συγγράμματός τοῦ Σκούφου, *Τέχνη Ῥητορικῆς* τυπωθεύς ἐν Βενετίᾳ τὸ 1681 ἔτος, καὶ ἀφιερωθέντος γονυπετῶς τῇ Μητρὶ καὶ Παρθένῳ, εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ἐπιλόγου τοῦ δευτέρου ἐγκωμιαστικοῦ τοῦ λόγου εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου, ὡς ἀνέφερα ἐν τῇ Βιογραφίᾳ τοῦ Μηνιάτου. Τὸ περὶ Ῥητορικῆς τέχνης σύγγραμμα τοῦτο τοῦ Ἱερέως Φραγκίσκου Σκούφου (γρ. Σκούφου) εἶναι τὸ πρῶτον τοιοῦτοῦ εἶδους ὅπερ συνετάχθη εἰς τὴν κοινὴν μας διάλεκτον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν δὲ τοῦ περὶ Ἀντηβολήσεως μαθήματος του ἐν σελ. 371, ὅχι μόνον ἐξέχεται ἡ εὐρυα καὶ τὸ Ῥητορικὸν ὕψος τοῦ Σκούφου

φου, ἀλλὰ γίνεται ἐπίσης δῆλον ὅτι εἰς ἅπασαν ἐποχὴν οἱ στοχασμοὶ τῶν λογίων Ἑλλήνων ἔτεινον εἰς τὴν ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας ὁλοκλήρου τοῦ γένους ἀπὸ τῶν ζυγῶν τῶν Τούρκων. Ἴδε τὸν Ἀριθ. 104.

ΣΚΟΥΦΟΣ ἢ ΣΚΟΥΦΙΣ (Γεωργίος). Κρῖς ἐκ Κυθωνίων. Ἐκκα δὲ τούτου εἰκάζω ὅτι ἐκατάγετο ἀπὸ τῶν προηθέντων Φραγκίτικον Σκούφον. Ἦτο Λόγιος ἀπὸ τῆς III' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 278.

ΣΟΦΙΑΝΟΣ (Μιχαήλ). Βυζάντιος κατὰ τὴν μαρτυρίαν Ζαχαρίου Ἱερέως Σκορδελίου, ὅστις τὸν ὀνομαζεῖ *σοφώτατον* καὶ *λογιώτατον* ἕνεκα τῆς ὑπ' αὐτοῦ συντεθείσης ἐπιγραφῆς εἰς στίχους, ἐν εἴδει ἐπιγράμματος εἰς τὴν ἀφιέρωσιν τοῦ ἐν Βενετίας ναοῦ τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου. (Ἴδε τὴν ΣΗΜΕΙΩΣΙΝ τοῦ Ἀριθμοῦ 16 τοῦ παρὸντος Καταλόγου). Ἐὰν τὸ σύγγραμμα τοῦτο τοῦ Σκορδελίου ἐγνώριζεν ὁ Ἱστοριογράφος τῆς Χίου Βλασῆς Ξεβχίως δὲν ἤθελε ἐκφρασθῆν οὕτω. α ΜΙΧΑΗΛ ΣΟΦΙΑΝΟΣ. Οὔτε περὶ τοῦ ὀνόματος εἴμεθα βέβαιοι οὔτε περὶ τῆς πατρίδος (α). β Ὁ δὲ Ὀδῖος (β) τὸν θεοσεβὲς Κερκυραῖον καὶ υἱὸν τοῦ ἐν Ῥώμῃ καὶ Βενετίᾳ Ἑλληνοβιδοσκάλου Νικολάου. Ἀλλὰ ὑπὸ τὴν ἐπωνυ-

μίαν *Σοφιανός*, ἐχρημάτισαν καὶ ἕτεροι πεπαιδευμένοι ἄνδρες. Περὶ δὲ τῆς πατρίδος τοῦ Μιχαήλ Σοφικίου τούτου, διακεκριμένου ποιητοῦ ζῶντος περὶ τὰ μέτα τῆς ΙΣΓ' ἑκατονταετηρίδος, σαφῶς ἐξηγήθη ὁ φιλογενῆς καὶ πολυμαθὴς συντάκτης τοῦ Ἑλληνομνημονος ἐν σελ. 263. γράφων τὰ ἐφεξῆς. α Τὰ χειρόγραφα ταῦτα (ἃ εὕρισκονται ἐν τῇ Ἀμβροσιανῇ Βιβλιοθήκῃ) ἀνήκον κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν Χίον τὴν πατρίδα καὶ Βυζάντιον τὴν καταγωγὴν Μιχαήλ τῶν Σοφικίων, ἐπίσημον ἐν τοῖς λόγοις, περὶ οὗ ἐν καιρῷ τῷ δεόντι βέλομεν διαλάβει πλατύτερον καὶ ἀκριβέστερον τῶν μέχρι τούδε ἱστορικῶν τὰ κατ' αὐτὸν. Ἰσοῦτον μόνον εἶδοποιούμεν ὅτι ὁ Βηρόνιος (*Historia graecae Linguae*) ἐκλαμβάνει τὸν Νικόλαον ὡς τὸν αὐτὸν καὶ τὸν Μιχαήλ, καὶ τὸ χειρίστον διατείνεται νὰ διορθώτῃ τὸν Γερβέλιον, τὸν Γεσνέρον, τὸν Σίμλερον, καὶ τὸν Κοϊνίγγα (*Koenings*), ὡς περὶ τὸ εἰκὸς ἴσθην ἀποδώσαντας εἰς τὸν Νικόλαον πονήματα, τὰ ὁποῖα ὄφειλιν νὰ ἐπιγράψωσιν εἰς τὸν Μιχαήλ. Ἀλλὰ καὶ τοῦ Ὀδίου ἡ εἰκασία, τὴν ὁποίαν πρὸς τ. εἰς ἄλλοις καὶ ὁ Σχοίλλιος (*Hist. de la Lit. Grec.*) ἐπανέλαβεν, ὅτι τοῦ Νικολάου υἱὸς δυνατὸν νὰ ἦτο ὁ Μιχαήλ, εἶναι ἐπίσης ἐσφαλμένοι, διότι κοινὸν μὲν εἶχον ἀμρότεροι τὸ ἔθνος, διάφο-

(α) Ἴδε Χιακὰ, Τ.μ. Β'. σελ. 86.

(β) Hodius, de Graecis illustribus. σελ. 311.

ρον δὲ τὴν πατρίδα, καὶ τοῦ Μιχαήλ ὁ πατὴρ ὠνομάζετο Γεώργιος, ὡς ἐν τόπῳ τῷ οἰκίῳ θελομεν ἀποδείξει. Ταῦτα δὲ πάντα ἀνεξέταστα παρελθὼν ὁ Κοραῆς, ὅχι ἀνευκινδύνου τινὸς ν' ἀφήσῃ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα ἐστερημένην ἐνόστων λαμπρῶν αὐτῆς ἐπικοσμημάτων, λέγει ὅτι αὐτὸς οὐκ ὀλίγην τὴν ἀπορίαν ἔχει τὰ περὶ τοῦ Σοριανοῦ ἢ τῶν Σοριανῶν. καὶ δὲν ἀποθάρσει ν' ἀνχρήσῃ τὴν ἀξιωματικὴν αὐτοῦ ἀπόφασιν περὶ τοῦ ἐὰν εἰς ἢ δύο ἦσαν τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος καὶ τῆς αὐτῆς πατρίδος. (Σημ. εἰς Ἰσοκρ. Τ. β'. σ. 206.)

ΣΤΑΥΡΙΝΟΣ (*Ἀνδρέας Ἰωάννης*). Χίος. Ἱερεὺς τοῦ Δυτικοῦ δόγματος, καὶ εἰς τῶν πεπαιδευμένων Θεολόγων τῆς 12' ἑκατονταετηρίδος. Ἐχρημάτισε Βιβλιοθηκᾶριος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς πατρίδος του. Οὔτε περὶ τοῦ λογίου τούτου δὲν κάμνει μνεῖαν ὁ ἱστοριογράφος τῆς Χίου Βλαστός. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 98.

ΣΤΗΡΙΑΣ (*Ἀθανάσιος*), Μοσχολίτης. Βίς τῶν λογίως ἀνδρῶν τῆς 11' ἑκατονταετηρίδος. Συνέταξε διάφορα ἐπιγράμματα εἰς ἔπαινον τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας τοῦ Μελετίου, τὰ ὅποια ἀναγινώσκονται ἐν τῷ Α' Τόμῳ αὐτῆς. Ἴδε τὴν ΣΗΜΕΙΩΣΙΝ τοῦ Ἀριθμοῦ 309.

ΣΙΟΥΡΖΑΣ (*Ἀλέξανδρος*). Ἐγεννήθη ἐν Ἰασίῳ ἐκ τῆς λαμπρᾶς ἡγεμονικῆς οἰκογενείας

τῆς Μολδαβίας, περὶ τὰ τέλη τῆς 11' ἑκατονταετηρίδος Ἐκ τῆς νεαρᾶς ἡλικίας του εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσσίας Ἀλεξάνδρου τοῦ Α'. καὶ ἐν διαστήματι ὀλίγων ἐτῶν ἔφθασεν εἰς τὸν ὑψηλὸν βαθμὸν τοῦ ἰδιαιτέρου Συμβούλου τῆς Α. Α. Μ. Ἀλλὰ φύσει φιλάσθενος ἐπικρατήθη τῆς Αὐτοκρατορικῆς ὑπηρεσίας, συγχρόνως σχεδὸν μὲ τὸν ἐπιστήθιον φίλον του Κόμητα Ἰωάννην Καπούδιστριαν, καὶ ἐκλεξεν εἰς διαμονὴν του τὴν Ὀδησσὸν, πόλιν θεωρουμένην ὡς ἀποκίαν Ἑλλήνων. Ἀφιέρωσε δὲ τότε τὸν ἰδιωτικὸν του βίον εἰς τὴν μελέτην τῶν Θείων Γραφῶν, καὶ τῶν δογμάτων τῆς Ὀρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας εἶναι τὴν σήμερον ἐνθερμος καὶ ζηλωτὴς ὑπέρμαχος. Τὰ πρῶτα συγγράμματά του, εἶναι γεγραμμένα Γαλλιστί. Τὸ μὲν ἐπιγράφεται *Considerations sur la doctrine et l'esprit de l'église Orthodoxe*. Stuttgart 1816, εἰς 8ον. καὶ τὸ δευτερον *Mémoire sur l'état actuel de l'Allemagne*. Paris 1818, εἰς 8ον. τὸ πόνημα τοῦτο ἤγειρε κατ' αὐτοῦ τὸ μῖσος τῶν σφῆδρα φιλελευθέρων, καὶ πρὸ πάντων τῶν δημοκρατῶν τῆς Γερμανίας. Ἐλαβεν εἰς σύζυγον τὴν θυγατέρα τοῦ περιωνύμου ἱατροῦ τῆς Γερμανίας, καὶ ἰδιαιτέρου συμβούλου τοῦ Βασιλέως τῆς Ῥωσσίας Οὐρέλλανδ, ἧτις δὲν

τεκνοποίησεν εἰμὴ μόνον μίαν κόρην, τὴν ἑποῖαν ἐνυμφεύθη ὁ Πρέγκιψ Γαγγάριν. Ἐκτραγείσθη τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, κατὰ τὸ 1821, τὴν συνέδραμε μετὰ τοῦ φίλου τοῦ Ἰωάννου Καποδιστρίου ὅλαις δυνάμεσιν. Τὰ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ γένους τοῦ αἰσθημάτων ἐξέπρασεν εἰς τὸ ὑπ' αὐτοῦ τυπωθὲν ἀνωμῶς σύγγραμμα *La Grèce en 1821 et 1822. Correspon-dance politique publiée par un Grec. Paris 1823* εἰς ὄν. Κατὰ τὸ 1849 ἔτος ὁ ἐν Ἀθήναις γνωστός τυπογράφος Ἀρδρέας Κορομηλάς ἐτύπωσε τὸ φεζῆς πόνημα τοῦ ῥηθέντος Κ. Στούρζα, ἀγανακτοῦντος κατὰ τῶν ραδιουργιῶν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας. *Le double para-léle, ou l' Eglise en présence de la Papauté et de la Reforme du XVI siècle.* Ἑλληνιστὶ δὲ πόνημα αὐτοῦ δὲν γνωρίζω ἄλλο εἰμὴ τὸ τυπωθὲν ἐν Περτρούπολει κατὰ τὸ 1828. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 460.

ΣΥΜΜΑΧΙΟΣ (*Ἄγγελος*). Ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς III' ἐκκτονιαετηρίδος. Τελειώσας δὲ τὰ στοιχειώδη μαθήματά του ἐν τῇ πατρίδι του, μετέβη πρὸς ἀποπεράτωσιν αὐτῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Παταίου, ὅπου ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας. Ἐνησχολήθη δὲ καὶ εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικά. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 201.

ΣΥΠΑΝΔΡΟΣ (*Γεώργιος*). Ζακύνθιος, ἱεροδιάκονος. Εἰς τῶν λογίων κληρικῶν ἀκμασάντων περὶ τὰ τέλη τῆς IH' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 323.

ΣΥΡΙΓΟΣ (*Μελέτιος*). Ἐγεννήθη ἐν τῇ νήσῳ Κρήτη κατὰ τὸ 1585 ἔτος, ἐξ εὐπατριδῶν γονέων. Ὀνομαζέτο δὲ Πάρκος πρὶν λάβῃ τὸ σχῆμα τοῦ ἱερομονάχου, καὶ νέος ἔτι ὢν μετέβη εἰς Βενετίαν ἵνα παιδευθῇ, τὰ φιλολογικά. Ἐγρημάτισε δὲ μαθητὴς τοῦ Κορυθαλέως διατρίβοντος τότε ἐν Βενετίᾳ, καὶ κατὰ συμβουλήν τούτου ἐνησχολήθη εἰς τὰ περὶ τῆς Ἰατρικῆς ἐπιστήμης, ἀλλὰ ἠναγκάσθη νὰ ἐπανέλθῃ ἐν τῇ πατρίδι του πρὶν τῆς ἀποπερατώσεως τῶν ἱατρικῶν σπουδῶν του, ἕνεκα τοῦ θανάτου πρῶτον τοῦ πατρὸς του καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας τῆς μητρός του. Μετὰ ταῦτα μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἀνηγορεύθη τὸ 1639 ἔτος ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου Πρωτοσύγγελος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Πατριαρχεύοντας δὲ τοῦ Παρθενίου ἐστάλη ὁ Σύριγος ὑπὸ αὐτοῦ μετὰ τοὺς τοποτηρητάς του ἀρχιερεῖς εἰς τὴν ἤδη συγκροτηθεῖσαν Σύνοδον ἐν Ἰατίῳ, καὶ ὁ Σύριγος συνέταξε τὴν ἀντίρρησην τῶν Καλβινικῶν κεφαλαίων καὶ ἐρωτήσεων τοῦ πρώην Πατριάρχου Λουκάρως. Ἐπιστρέψας δὲ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπαγ-

γέλιτο τὸν Ἱεροκλήρουκα, ὅτε μεταβάντος αὐτόθι Μαξίμου τοῦ Καλλιουπολίτου, καὶ διαμοιράσαντος πολλὰ ἀντίτυπα τῆς υπ' αὐτοῦ τυπωθῆσης ἐν Λουγδούνῳ μετ' ἀφ' ἑαυτοῦ τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὁ Σύριγος ἐπ' ἀμβωνος, ἀπὸ θρησκευτικῶν ζήλων κινούμενος, ἀποδείξας τὴν μετάφρασιν ταύτην ὡς σύμφωνον μὲ τὸ φρόνημα τοῦ Καλλίου, τὴν ἐκήρυξεν αἰρετικὴν, καὶ ἐναντίον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς συνηθείας πράξας ἀναθεμάτισε τὸν μεταφραστήν καὶ τὸν συνεργούντα εἰς τὴν σύστασιν τοιοῦτου βιβλίου· διὸ καὶ ἐξωρίσθη ἀπὸ τὸν Πατριάρχην εἰς Χίον. Μετὰ ταῦτα ἀνεκλήθη, καὶ μονάζων ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Σωτῆρος εἰς Γαλατᾶ, ἀπεβίωσε κατὰ τὸ 1662, Ματῶ μηνί, καὶ τὸ 77 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ὁ Φαβρίκιος ὁμιλῶν περὶ τοῦ Μελετίου Σύριγου, ἐν τῷ XI Τόμ. τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης σελ. 474 ἐκφράζεται οὕτω. Meletius Syrigus (ὁ Σύριγου scil. filius, nat. 1585, mortuus 1662.) Cretensis hieromonachus et ecclesiae CPolitanae doctor ac protosyncellus, subscripsit synodo, a. 1639 habita sub Cyrillo Berroensi et a 1642. sub Parthenio, quibus condemnatus est Cyrillus Lucaris Ab eadem synodo iussus est huius Lucaris confessionem fidei confutare. Scripsit itaque a. 1639 ἀν-

τίρρησιν adversus Cyrillum Lucarem, editam graece Iasii in Moldavia. Idem Meletius deinde missus a patriarcha CPol. in Moldaviam, recensuit expolivitque ἐκθέσειν τῆς τῶν Ῥώσων πίστεως Petri Mogilae, metropolitae Kiioviensis, quae cum Nectarii, patriarchae hierosol. praefat. et a quatuor sedium, quas Graeci vocant, apostolicarum successoribus aliisque episcopis adprobata graeco idiomate vulgari lucem vidit a. 1626. curante et sumtus praebente Panagioti Nicosio, imperatoris Turcici interprete. Haec est quae cum versione Laur. Normanni recusa est Lipsiae 1695. 8. hoc. titulo. Ὁρθόδοξος Ὁμολογία τῆς καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολικῆς. Eadem deinde graece iterum prodit Bucoresti Moldaviae a. 1699 una cum ἐκθέσει εἰσαγωγικῇ. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 76, 119, καὶ 131.

ΣΧΟΛΑΡΙΟΣ (Γεώργιος.)
Ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 16^{ης} ἑκατονταετηρίδος, ἐξ εὐπατριδῶν γονέων. Ἐνητχολήθη εἰς τὴν νεαράν του ἡλικίαν περὶ τὰ νομικά, καὶ Θεολογικά· ἦτο δὲ προσκολλημένος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἀυτοκράτορος Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου, ὅστις εἰ-

χε περί αὐτοῦ μεγάλην ὑπόληψιν, καὶ ἔνεκα τούτου τὴν συμπάρελαβεν εἰς τὴν συνοδίαν τοῦ ὅτε μετέβη εἰς Ἰταλίαν διὰ τὴν σύνοδον περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν δύο ἐκκλησιῶν, πρῶτον ἐν Φερράρια καὶ μετέπειτα ἐν Φλωρεντία. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ αὐτὸ κράτορος τούτου ὁ σοφὸς Σχολάριος, συμμεριζὼν τὸ περὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας φρόνημα Μάρκου τοῦ Ἐφεσίου, ἔλαβε τὸ σχῆμα τοῦ ἱερομονάχου, καὶ ἐπωνομάσθη Γεργάδιος ἀντὶ Γεώργιος. Ἐκτοτε δὲ ἐβίβη ζηλωτὴς ὑπερμαχος τῶν δογμάτων τῆς Ὀρθοδόξου Μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ διὰ τῆς ἐπιβουῆς του κατέστρεψεν ὅλα τὰ σοφίσματα τοῦ Καρδινάλειως Ἰσιδώρου, σταλίντος ὑπὸ τοῦ Πάπα κατὰ τὸ 1452, ἐν ἔτος πρὶν τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἰς ἀπόπειραν συμβιβασμοῦ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως Πεσόντος τοῦ τελευταίου Βυζαντινοῦ Ἀυτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, καὶ εἰσελθόντος ἐν Κωνσταντινουπόλει τοῦ κατακτητοῦ αὐτῆς Μωάμεθ τοῦ Β', ὁ Γεργάδιος κατὰ διαταγὴν τούτου, ἀνηγορεύθη Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης. Ἀλλὰ μετὰ τέσσαρα ἔτη ἐζήτησε καὶ ἔλαβε τὴν ἀδειαν παρὰ τοῦ αὐτοῦ Σουλτάνου νὰ παρκετηθῆ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου, καὶ νὰ μονάσῃ εἰς ἕνα κοινόδιον ὅπου καὶ ἀ-

πεβίωσε μετ' οὐ πολὺ. Συνέταξε κατὰ διαταγὴν τοῦ πορθητοῦ Σουλτάνου τούτου, Ἐκθεσίαν τῆς πίστεως τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ἣν ἐτύπωσε ὁ Κρούσιος ἐν τῷ συγγράματι τοῦ Turco-Graecia. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 17, 20, καὶ 239.

Τ.

ΤΕΡΠΟΣ (Νεκτάριος). Ἐκ Μουχοπόλως τῆς Μακεδονίας, Ἱερομόναχος. Εἰς τῶν λογίων κληρικῶν ἀμασάντων περὶ τὰ μέσα τῆς III' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 204.

ΤΖΑΓΓΑΡΟΠΟΥΛΟΣ (Ἀθαλάσιος). Ζακύνθιος, Ἱερομόναχος. Εἰς τῶν λογίων κληρικῶν τῆς III' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 122 καὶ 146.

ΤΖΑΝΔΟΥΡΝΑΡΟΣ (Θεοφύλακτος). Ἱεροδιάκονος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Φιλαδελφείας ἐν Βενετίᾳ ὑπὸ τοῦ ὁποίου προχειρίσθη Ἱερομόναχος. Ἐπιστάσις δὲ καὶ διορθώσει αὐτοῦ ἐτυπώθησαν διάφορα βιβλία. Ἀριθρεῖται μετὰ τῶν λογίων κληρικῶν τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 18, 25, 29, 30, 39, 40, 43, 44, 46, 47, 83, καὶ 91.

ΤΖΙΓΑΛΑΣ (Μαιθαῖος). Ἴδε ΚΙΓΑΛΑΣ.

ΤΡΙΒΟΛΙΣ ΠΙΒΡΙΣ (Ἀλέξανδρος). Κερκυραῖος. Εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν ἀμασάντων περὶ τὰ μέσα τῆς III' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 315.

· ΤΡΙΓΩΝΗΣ (Μακάριος.)
Κρῆς Κυδωνεύς ἐκ τῆς γῶρας
Χανίων. Σκευοφυλάξ τῆς Βασι-
λικῆς μονῆς ἀγίας Λαυρας, καὶ
εἰς τῶν λογίων κληρικῶν τῆς ΙΙ΄
ἐκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀ-
ριθμὸν 262.

· ΤΥΠΑΛΔΟΣ (Κωνσταντῖ-
νος). Κεφαλλῆν. Ἐγεννήθη περὶ
τὰ τέλη τῆς ΙΙ΄ ἐκατονταετη-
ρίδος. Ἀπεπερατωθεῖσών τῶν
τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης σπου-
δῶν του ἐν τῇ πατρίδι του, ἔ-
λαβε τὸ ἱερὸν σχῆμα τοῦ δια-
κόνου. Μετὰ ταῦτα μετέβη εἰς
Βενετίαν ὡς ἱεροδιάκονος τοῦ ἐ-
κεῖ Ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Γεωρ-
γίου. Αὐτόθι δὲ ἔτυχε τῆς φιλίας
τοῦ ἀοιδίμου εὐεργέτου τῆς Ἑλ-
ληνικῆς νεολαίας, καὶ ἐνθέημου
προσώπου τῆς Ὁρθοῦ Ἀνατ. Εκ-
κλησίας Κόμητος Γουίλμοδ, ὅστις
τὸν ἐδίδρισε, κατὰ τὸ 1824 ἔτος,
Καθηγητὴν τῆς Θεολογίας ἐν τῇ
ὑπ' αὐτοῦ συστήθεισῃ Ἀκαδη-
μίᾳ εἰς Κέρκυραν. Ἐπαγγέλλετο
δὲ καὶ τὸν Ἱεροκήρυκα μὲ φή-
μην οὐκ ὀλίγην ἐν ταῖς Ἐκκλη-
σίαις τῆς ῥηθείσης νήσου. Κατὰ
τὸ 1840 ἔτος ἐψηφίσθη Ἀρχιε-
ρεὺς ὑπὸ τῶν συμπατριωτῶν Κε-
φαλλῆνων, ἀλλὰ ἡ ἐκλογή του
δὲν ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς Ἰονίου
Κυβερνήτειος. Ἐνεκα δὲ τούτου
δυσαρεστηθεὶς ἀνεχώρησεν εἰς
Κωνσταντινούπολιν, καὶ μετ' ὀ-
λίγων ἡμερῶν κοινῇ γνώμῃ τῆς
Ἱερᾶς Συνόδου ἐχειροτονήθη ὑπὸ
τοῦ Πατριάρχου Ἀνθίμου Ἀρχι-
ἐπίσκοπος Σταυρουπόλεως. Τὴν

σήμερον διευθύνει τὴν ἐν Χάλκῃ
συζηθεῖσαν Ἐκκλησιαστικὴν σχο-
λὴν ὑπὸ τῆς ἐπιστασίας τῆς Με-
γάλης Ἐκκλησίας. Ἴδε τὸν Ἀριθ-
μὸν 459.

Φ.

ΦΙΛΑΡΑΣ ἢ ΒΙΛΑΡΑΣ (Λεο-
νάριδος). Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις
περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΣΤ' ἐκατον-
ταετηρ. Τὴν ἐνταῦθα Βιογραφίαν
τοῦ λογίου ἀνδρὸς τούτου πρῶ-
τος μεταξὺ Ἑλλήνων συνέταξεν
ὁ εὐφυῆς νέος Ἀναστάσιος, υἱὸς
τοῦ ἐν Ἀθήναις Γυμνασιάρχου
Κ. Γεωργίου Γενναδίου, καὶ
τὴν ἐτύπωσεν ἐν τῷ περιο-
δικῷ συγγράμματι ΠΑΝΔΩΡΑ,
φυ.λ.λάδ. λδ'. Αὐγούστου μη-
νίς τοῦ 1851 ἔτους, σελ. 815.
ἐκ τοῦ ὁποίου ἐρανίσθημεν τοὺς
ἐφεξῆς παραγράφους·

« Οὔτε τῶν ἱστορικῶν ἡμῶν
λεξικῶν οὐδὲν, οὔτε βιοβράχος
οὐδεὶς ἐμνημόνευσε τοῦ ἀνδρὸς
τούτου, ὅστις ὁμῶς ἐξεπλήρωσεν
ἐν Ἑρῶπῃ ἀποστολὰς ἀξιολό-
λους, ἡγάπα δὲ καὶ ἐθεράπευε
τὰ γράμματα καὶ ἐκοινῶνει
μετὰ τῶν ἐπιφανεστέρων τῶν
συγχρόνων του (*). Καὶ ὀλίγας
μὲν ἔχομεν περὶ τοῦ ἀνδρὸς τού-
του εἰδήσεις, ἀλλὰ τούτου ἔ-
νεκα μάλιστα ὀφείλομεν νὰ τὰς

(*) Σώζονται δὲ καὶ δύο περιερ-
γοὶ ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας τοῦ ἔ-
γραψεν ὁ Μίλτων. ἐ. τῇ ἀρκετᾷ
σπαρτᾷ συλλογῇ, τῇ ἐπιγεγραμμένῃ
Jo Miltoni Angli, epistolarum fa-
miliarium liber unus, Londini 1674.
εἰς 8.